

Arrest

nr. 205 219 van 13 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. MBARUSHIMANA
E. Van Cauwenbergstraat 65
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGOMULA, die loco advocaat B. MBARUSHIMANA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 november 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigert hem op 31 januari 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Hij tekent hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker wordt op 9 februari 2017, onder een bijlage 13quinqies, bevolen om het grondgebied te verlaten. Met arrest nr. 192 121 van 19 september 2017 bevestigt de Raad de weigeringsbeslissing van de CGVS.

1.2. Verzoekers raadsman zou op 20 september 2017, bij de gemeente Denderleeuw een aanvraag gezinshereniging hebben ingediend, conform artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

1.3. Verzoeker wordt op 11 oktober 2017 uitstel verleend om het grondgebied te verlaten tot 21 oktober 2017.

1.4. Hij wordt op 13 november 2017, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Er wordt verzoeker eveneens op 13 november 2017, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor twee jaar opgelegd.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, dis verklaart te hetend
naam: L. N. (...)
voornaam: C. W. (...)
geboortedatum: 21.04.1971
geboorteplaats: Kinshasa
nationaliteit Congo (Dem. Rep.)*

In voorkomend geval» ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om hst grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel I volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

*O 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
O artikel 74/14 §3, f: er bestaat een risico op onderduiken*

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 12.02.2017,

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

(ASIEL) Betrokkene diende op 04.11.2016 een asielaanvraag. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 31.01.2017, Betrokkene kreeg vervolgens een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten (bijlage 13qcj van 09.02.2017) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend. Dit bevel werd verlengd tot 21/10/2017 tegen de negatieve beslissing van het CGVS. De RVV bevestigde echter op 19/09/2017 de beslissing van het CGVS. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hem bij gevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de

veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch geen reëel risico loopt een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont samen met een Nederlandse vrouw M. N. W. (...) (Ov (...)) en haar twee minderjarige kinderen M. C. (...) (°21/03/2013) en M. P. (...) (°21/06/2017). In zijn asielaanvraag verklaart betrokkene de vader te zijn van het oudste kind. Hij heeft echter geen officieel erkend. Betrokkene kwam pas op 30/10/2016 naar België, op het moment dat C. (...) al 3 jaar en 7 maanden oud was. Hij maakte voordien geen deel uit van de familiale cel en nam zijn verantwoordelijkheid als ouder niet op. Betrokkene stuurde via zijn advocaat een aanvraag tot gezinshereniging met zijn Nederlandse vrouw door naar de gemeente. De aanvraag was echter niet volledig, er ontbraken fundamentele stukken in het dossier, aangezien deze aanvraag niet behandeld kan worden kunnen wij hier geen rekening mee houden. Bovendien, de partner van betrokkene zou betrokkene onderhouden, maar zij krijgt enkel een werkloosuitkering. Het is zeer waarschijnlijk dat het verblijf van betrokkene bij mevrouw M. (...) en haar kinderen financieel een zware belasting vormt.

Het staat de partner van betrokken vrij om hem achterna te reizen naar Congo om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene kart bovendien in Congo bij de Belgische diplomatieke post de nodige procedures opstarten om op legale wijze terug naar België té komen. Hij krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, maar kan steeds de opheffing van dit inreisverbod wagen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. Gedurende de periode van scheiding kan betrokkene contact houden met zijn partner en haar kinderen via moderne communicatiemiddelen zoals Skype bijvoorbeeld. Van een inbreuk op artikel 5 van het EVRM hoeft bij verwijdering dus geen sprake te zijn.

Terugleiding naar de grens

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, roet uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de terugleiding.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de vasthouding.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken;

CID

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Tweede bestreden beslissing:

"Aan de Heer die verklaart te heten (¹):

Naam : L. N. (...)

voornaam : C. W. (...)

geboortedatum : 21.04.1971

geboorteplaats : Kinshasa

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS;

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, bovenas het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen ⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten! die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

De beslissing tot verwijdering van 13/11/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod
REDENVAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgavegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 12.02.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene diende op 04.11.2018 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 31.01.2017.

Betrokkene kreeg vervolgens een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten (bijlage 13qq van 09.02.2017) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend. Dit bevel werd verlengd tot 21/10/2017. Hij diende een schorsend beroep in bij de RW tegen de negatieve beslissing van het CGVS. De RW bevestigde echter op 19/09/2017 de beslissing van het CGVS. Door het CGVS en de RW werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole, uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.

Betrokkene woont samen met een Nederlandse vrouw P. N. W. (...) {OV (...)} en haar twee minderjarige kinderen M. C. (...) {°21/03/2013} en I. P. (...) (°21/06/2017). In zijn asielaanvraag verklaart betrokkene de vader te zijn van het oudste kind, Hij heeft echter dít kind niet erkend, het jongste kind trouwens ook niet. Betrokkene kwam pas op 30/10/2016 naar België, op het moment dat C. (...) al 3 jaar en 7 maanden oud was. Hij maakte voordien geen deel uit van de familiale cel en nam zijn verantwoordelijkheid als ouder niet op. Betrokkene stuurde via zijn advocaat een aanvraag tot gezinshereniging met zijn Nederlandse vrouw door naar de gemeente. De aanvraag was echter niet volledig, er ontbraken fundamentele stukken in het dossier aangezien deze aanvraag niet behandeld kan worden. Wij hier geen rekening mee houden.

Bovendien partner van betrokkene zou betrokkene onderhouden, maar zij krijgt enkel een werkloosheidsuitkering. Het is zeer waarschijnlijk dat het verblijf van betrokkene bij mevrouw M. (...) en haar kinderen financieel een zware belasting vormt.

Het staat de partner van betrokken vrij om hem achterna te reizen naar Congo om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene kan bovendien in Congo bij de Belgische diplomatieke post de nodige procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, maar kan steeds de opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. Gedurende de periode van scheiding kan betrokkene contact houden met zijn partner en haar kinderen via moderne communicatiemiddelen zoals Skype bijvoorbeeld. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM hoeft bij verwijdering dus geen sprake te zijn."

1.5. Op 17 november 2017 neemt de gemachtigde contact met de gemeente Denderleeuw aangaande verzoekers aanvraag tot gezinshereniging en er werd het volgende meegedeeld: *"Gebeld met de gemeente en blijkbaar zou er in de brief dd. 20.09.2017 uitdrukkelijk artikel 10 Vw. worden vermeld, dat in casu niet van toepassing is. Dit werd betrokkene uitgelegd aan het loket en ze zouden advocaat contacteren voor verdere stappen, maar meldden zich nooit opnieuw aan bij gemeente."*

1.6. Op 24 november 2017 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in, onder een bijlage 26quinquies.

1.7. Hij wordt op 27 november 2017, onder een bijlage 13quinquies, bevolen om het grondgebied te verlaten en er wordt, onder een bijlage 39bis, een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen.

1.8. Hij dient op 27 november 2017, bij de Raadkamer van de Rechtbank van eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, een verzoek tot invrijheidstelling in.

1.9. De op 28 november 2017 geplande repatriëring werd geannuleerd, gelet op de nieuwe asielaanvraag.

1.10. Verzoeker dient dezelfde dag, via een brief van zijn raadsman, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het bestuur meldt verzoekers raadsman dezelfde dag dat een brief niet beschouwd kan worden als een aanvraag conform artikel 40ter, waartoe een bijlage 19ter dient ingevuld te worden.

1.11. Met beschikking van 1 december 2017 verklaart de Raadkamer van de Rechtbank van eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde het verzoek tot invrijheidsstelling onontvankelijk.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Que le requérant conteste la décision aux motifs qu'elle viole la constitution en ses articles 10,11, 149 et 191 ; les articles 9 bis, 10§ 1er point 1 et point 4, les articles 40 et 62 de la loi du 15 12 1980 sur l'accès au territoire, le séjour l'établissement et l'éloignement des étrangers pris conjointement avec des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs traduite dans ce cas par une motivation inexacte, sans base légalement admissible ayant provoqué un excès de pouvoir, une erreur manifeste d'appréciation , un défaut de mise en balance des intérêts en présence par une violation des droits à une vie privée et familiale telle que reconnu par la Charte Internationale dont les articles 3 et 8 CEDH, l'article 3CIDE et une violation de l'obligation positive à laquelle est tenu l'Etat d'assurer et de protéger la jouissance des droits à ses ressortissants;

a) Violation des principes fondamentaux relatifs à la jouissance des droits à une vie privée et familiale ;

Qu'alors que tant la constitution que la Charte internationale des droits de l'homme prônent et ordonnent aux autorités de protéger et permettre une jouissance entière du droit à une vie privée et familiale non seulement à ses ressortissants mais aussi à toutes les personnes se trouvant sur le ressort du Territoire Belge; cette dernière passe outre malgré les éléments suffisants en place militant pour une telle protection ;

Que le Délégué ne pouvait ignorer tant les déclarations spontanées du demandeur d'asile quant à ses rapports et liens avec sa femme et sa fille et qu'elle devait tenir compte de l'intérêt supérieur des enfants dont il ne peut exister de contestation possible quant à la paternité du demandeur ;

Qu'il ne veut pas entendre parler ni de cohabitation effective avec les siens ni de paternité envers ses enfants alors que pour l'aînée la déclaration faite lors de sa demande d'asile était plus que suffisante pour lui reconnaître la paternité alors que pour le second tant les déclarations respectives des parents durant la grossesse et même après la naissance difficile qui s'est déroulée en présence du père que l'effectivité des rapports avec ces enfants ; auraient dû ouvrir les yeux quant à l'existence réelle des liens de filiation évoquées et freiner les ardeurs de l'Autorité quant à l'arrestation, détention et refoulement vers son pays ;

Que déplus, la demande de séjour pour cohabitation avec les siens tous européens déposée après paiement de la redevance (25/09/17) et recherche d'une preuve de ses origines (passeport), aurait du avoir été suivie d'effet, être déclarée recevable ou alors irrecevable, être notifiée à l'intéressé tel que le

requiert la loi et accorder les délais requis pour déposer le recours avant toute exécution de toute décision à cet effet'.

Qu'il y apparait qu'il est époux ou cohabitant d'une européenne autorisée au séjour illimité en Belgique ; père d'une néerlandaise et père d'un enfant dont les Autorités semblent contester la paternité au père biologique (voir document en annexe délivré par les Autorités lors de la déclaration de reconnaissance de paternité pour l'enfant né le 16 juin 2017;

Qu'à partir du moment où les parents déclarent la paternité ou la maternité pour les deux enfants, seul cet élément aurait du intervenir et obliger l'autorité à prendre une décision équilibrée indépendamment du refus de statut de réfugié ;

b) Quant au défaut de documents et des moyens de subsistance suffisants de la part de sa femme ;

Que le défaut de présence légale en Belgique suite au défaut de visa, de papiers en règle, où l'insuffisance de moyens de la part de sa femme pour l'entretenir ne pouvaient prévaloir, l'élément capital à prendre en considération étant seulement l'intérêt supérieur de l'enfant tel que prescrit par l'article 3 CIDE ;

Qu'en sa seule qualité de parent d'enfants mineurs européens ; il ne peut que rentrer de droit dans la catégorie d'étrangers susceptible de se voir automatiquement bénéficier du droit de séjourner avec les leurs vivant de droit en Belgique;

Que de surcroit dans sa déclaration spontanée lors de son arrivée sur le territoire sollicitant le statut de réfugié ou de protection internationale ; il a fait part de cette qualité de membre de famille d'européens jouissant d'un séjour illimité en Belgique ; que partant mariage officiel ou pas sa demande se trouvait être déclarative d'état dont devait tenir compte l'Autorité avant toute mesure précipitée et pire l'assortir d'interdiction d'entrée dans le pays des siens ;

Que ces éléments qui sont on ne peut plus clairs dans les réponses données lors de sa déclaration de demandeur d'asile apparaissent en ces termes ;

« Quel est votre état ? Célibataire ;

« Avez-vous des enfants ? Un seul ;

« Quel nom et date ? Celeste Maseki, 21/03/2013 ;

« Quel est le nom de sa maman ? X(je reprends les noms tels qu 'ils s 'écrivent) ;

« Où est elle pour l'instant votre fille ? En Belgique, à l'adresse que j'ai signée ;

« Et X ? Elle est en Belgique, c 'est la maman, on cohabite ensemble ;

« Vous l'avez rencontrée où Nicole ? Au Congo on est ensemble depuis 2000.

Que les liens de filiation étant plus que suffisamment établis, il revenait à l'Autorité qui semble en douter, de lever lui-même ses doutes au besoin en l'obligeant de se soumettre au test ADN qu'il ne refuse pas de même d'ailleurs que sa femme et prendre une mesure adéquate, appropriée et proportionnelle à une telle situation ; pour ne pas porter atteinte aux droits devant être assurés aux enfants ;

Que de ce fait force est de reconnaître que son droit de demande de séjour pour appartenance à une famille d'européens regroupant de personnes mineurs, devait disposer d'une décision avant la prise de toute mesure ;

Que partant l'OQT de même que le maintien en centre fermé en vue d'un renvoi vers son pays ne peut se justifier compte tenu des droits que viole cette décision ;

Que la jurisprudence a retenu que: «la reconnaissance du droit de séjour des membres de la famille d'un citoyen de l'Union doit être considérée comme présentant un caractère déclaratif et qu 'ils sont censés en bénéficier depuis le moment du dépôt de la demande et non depuis le moment de la délivrance d'immatriculation ou de la carte F » CCE 25/02/10 Rev drt.étr 2010 P 174. ;

Qu'ainsi à partir de ses premières déclarations de demande d'asile et ou de protection internationale ; il existait suffisamment d'éléments justifiant et nécessitant sa présence obligatoire en Belgique et cela indépendamment de la présence légale ou pas ; son séjour devenant inconditionnel à raison de son statut ;

Que la demande ayant été faite en date du 29/09/17 soit presque une année de séjour avec les siens en Belgique, / 'autorité ne pouvait passer outre cette demande, alors qu'elle lui avait implicitement reconnu le droit de séjourner temporairement avec les siens ; et que surtout elle n'ignorait point le genre de relations entretenues avec eux depuis son entrée sur le territoire ;

Que le refus du statut de réfugié ne pouvait en aucun cas donner droit à une éventuelle exécution d'OQT alors que l'étranger concerné, à partir du moment où il se trouve au pays de ses enfants ; doit jouir automatiquement du droit d'être réuni avec eux sans autre formalités au cas où les liens de filiation ne font aucun doute ;

Que pire la décision porte atteinte aux droits sacro saints que l'autorité Belge est censée assurer et protéger non seulement envers ses propres citoyens de la même façon mais également aux étrangers qui y seraient ;

Que ce faisant, elle a violé non seulement la foi due aux actes mais aussi le principe qui lie l'Etat à respecter et assurer une obligation positive à ses ressortissants ou assimilés dont celle d'assurer à ses citoyens et les personnes se trouvant sur son territoire la jouissance de tous leurs droits subjectifs auxquels ils peuvent prétendre dont celui du droit à une vie privée et familiale que l'Etat est tenu d'assurer en vertu de la Charte internationale des droits de l'homme mais également de ses propres lois internes dont les principes d'égalité et de non discrimination dans la jouissance de ces droits et d'unité familiale ;

c) Quant au défaut de documents relatifs à son identité et ses origines ;

Que la décision n'est pas adéquatement motivée et ne respecte pas le prescrit en la matière tel que prescrit par la loi et tel que relevant de l'arrêt de la Cour Constitutionnelle qui a retenu que dans le cadre de régularisation (9 ter) : «un document d'identité ne doit pas être produit si l'identité peut être démontrée d'une autre manière » Cour Constitutionnelle (anc. Cour d'Arbitrage) du 26 11 09; no 193/2009 Revue de Droit des Etrangers p 631 ;

Que malgré le défaut de visa ; en tant que demandeur d'asile, il était exempté d'en disposer bien qu'il ait produit une photocopie de son passeport ; et qu'il n'existe aucune raison valable de refuser de prendre en considération ses déclarations appuyées du reste par des documents délivrés par l'Administration dont la composition de ménage et certificat de résidence;

Que de plus ce dernier ne saurait subsister quant à ces derniers car le demandeur bien que présent en Belgique depuis septembre 2016 reste dans la catégorie de demandeurs d'asile qui sont exemptés de disposer de documents d'identité pour demander une régularisation de séjour en vertu de l'article 9 bis de la loi du 15/12/1980 et qui peuvent y entrer sans document compte tenu des circonstances de leur fuite ;

Qu'il existe en plus un élément certain qui aurait du permettre cette recevabilité à savoir le fait que le requérant et son épouse vivaient maritalement à leur adresse et que cet état de choses est reconnu et consacré par la composition de ménage dont dispose le Secrétaire d'Etat et qui de surcroît a été donné par les services habilités ;

Que partant ce seul élément demeurerait suffisant pour consacrer cette déclaration d'état et cela à partir de la date de la demande de régularisation de séjour pour ce motifs et que les documents présentés étaient et demeurent suffisants pour permettre au requérant de voir sa demande déclarée recevable et partant d'être examinée; et partant de ne pas se voir frappé d'interdiction de séjour et surtout placé en détention en vue de se voir renvoyer au Congo ;

d) Quant à la recevabilité et l'intérêt pris dans le cadre du respect du principe d'égalité ;

Que pour qu'une action puisse être déclarée recevable, la loi ainsi que la jurisprudence exigent que le demandeur puisse justifier de sa qualité et de l'intérêt de cette action, que les deux éléments sont présents compte tenu de sa qualité de membre de famille d'européen dont une présence d'enfants mineurs dont il est le géniteur;

Que ces éléments incontestables auraient du amener l'Autorité belge à prendre une disposition telle qu'il n'y ait point de décision attendant aux droits du requérant et des membres de sa famille européens en le jetant en prison et en le forçant d'abandonner les siens ; les privant ainsi des droits équivalents à ceux d'autres européens et membres de leur famille ;

Que s'il revient à tout un chacun qui se sent lésé ou qui se sent privé d'un de ses droits subjectifs ou qui est menacé de l'une ou de l'autre façon d'en perdre la jouissance , de recourir à une autorité chargée d'en garantir ou d'en assurer la jouissance ; il n'en est pas moins vrai que l'Autorité tienne compte de ces droits qu'elle est chargée d'assurer ;

Que pas mal de dispositions tant judiciaires qu'administratives laissent entendre et voir que sans intérêt et sans qualité pas d'action; mais qu'il a été néanmoins constaté que ni le code judiciaire ni le code administratif ni les dispositions relatives aux étrangers, ne définissent pas en quoi doit consister cet intérêt ;

Que dans le cas des étrangers, suivant l'Arrêt CCE no 77 135 du 30/03/11, le législateur a laissé au Conseil le soin de préciser le contenu de cette notion étant donné qu'il peut se référer à l'interprétation donnée à cette notion légale par le Conseil d'Etat section du Contentieux administratif Doc Par 1 Chambre 2005 -2006, no 51 2479/001 ;

Que suivant toujours cet arrêt, le contenu de cette notion ne peut être contraire aux articles 10 et 11 de la Constitution et le Conseil doit veiller à ce que la condition de l'intérêt ne soit pas appliquée de manière restrictive ou formaliste » ;

Que définissant toujours cette lésion le CCE déclare que «l'exigence d'un intérêt suppose que la partie requérante soit lésée par la décision attaquée et que cette lésion soit personnelle, directe, certaine et actuelle ; il est en outre requis que l'annulation éventuelle de la décision attaquée procure un avantage direct à la partie requérante » ibidem ;

Que si ces Hautes Juridictions tiennent compte de ces paramètres, il est normal que les autres autorités en tiennent également compte sous peine de violation de la loi ce qui n'a pas été le cas en ce qui concerne X qui vit avec les membres européens de sa famille ; raison pour laquelle le principe d'égalité a été violé ;

Qu'en effet contrairement à ce qui est relaté dans la décision, le demandeur appartient à une catégorie de personnes susceptibles d'exiger de tout un chacun et particulièrement de l'administration de veiller à ce que ses intérêts soient pleinement assurés à l'instar de ce qui est réservé aux autres européens ;

Qu'étant membre de famille d'européens comprenant des mineurs disposant en plus d'une demande de séjour toujours sans réponse, il y a lieu de constater la violation de ce principe d'égalité en ce qu'il est discriminé par rapport aux autres demandeurs ;

Que ses droits de même que ceux des membres de sa famille de jouir de leurs droits à une vie privée et familiale doivent être assurés et protégés par l'autorité au lieu de les bafouer ; que s'il a déposé une demande de séjour c'est uniquement pour se voir autorisé de vivre normalement et pleinement avec son conjoint et ses enfants ;

Que de ce fait la charge pour l'Etat d'assurer une obligation positive à l'égard de chaque citoyen ou toute personne se trouvant sur son territoire de pouvoir bénéficier et jouir de ses droits à une vie privée et familiale n'a pas été respectée ou alors risque d'être violé ;

Que déplus le principe de traitement égal des situations égales et de traitement inégal de situations inégales a été violé en ce que la décision ne donne aucune chance à ce que sa requête puisse même être tenue en considération et qu'il est surprenant que l'Autorité qui n'en ignore pas l'existence ait décidé de le chasser, le détenir, le refouler dans son pays avec interdiction de retour ;

e) Quant à la qualité et sa présence dite irrégulière en Belgique ;

Que le requérant, demandeur d'asile, a produit des documents démontrant ses origines et son identité ; que du reste sa partenaire avait déjà parlé de lui et l'a toujours reconnu et présenté comme père biologique de ses enfants ;

Que l'OQT lui donné aux motifs qu'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 de la loi du 15/12/1980 et qu'il n'est pas en possession d'un passeport revêtu d'un visa et que son épouse ne disposerait pas de revenus suffisants alors que des preuves évidentes démontrent sa qualité de demandeur d'asile, ne se justifie pas ;

Que dans ce dossier, la question d'entrée irrégulière sur le territoire ne saurait prévaloir sur les intérêts réels menacés , que ce soient ceux du demandeur, de son partenaire, ou de ceux de ses enfants car cette dernière doit être examinée à la lumière des déclarations faites et des pièces produites à savoir photocopie de son passeport et surtout des différentes pièces dont ceux délivrés par les Autorités communales dont une composition de ménage ;

Que partant cette qualité ne saurait être niée ; le demandeur étant partenaire, cohabitant, conjoint ou époux d'une citoyenne européenne et ne pouvant pour le moment se permettre le luxe de déchirer encore une fois l'unité familiale recouvrée difficilement ;

Qu'ayant du fuir son pays pour venir demander asile en Europe à raison des problèmes d'ordre politique qu'il a rencontrés dans son pays ; et que ces dernières subsistent toujours, il ne peut se rendre dans son pays ni même dans son Ambassade, sans mettre sa vie en danger ;

Qu'ainsi les démarches de séjour ne peuvent être effectuées qu'à partir de la Belgique et que ses efforts se justifient dans le sens prôné par l'article 18 du code judiciaire, base de toute procédure, à savoir, prévenir à titre déclaratoire par sa demande une violation éventuelle de ses droits de jouissance à une vie privée et familiale gravement menacé par son entrée illégale en Belgique » Art 17 et 18 C J ;

Que néanmoins, comme développé plus haut, son intérêt et sa qualité lui commandaient d'user de toutes les possibilités pour assurer ses responsabilités en tant que partenaire officiel et reconnu coutumièrement comme tel depuis 2000 (voir pv audition du 13/01/2017p 4) et assurer avec elle l'éducation et la formation de ses enfants ; contribuant ainsi à assurer les droits de ces derniers en tant que principaux responsables de leur formation et développement harmonieux ;

f) Quant aux mesures d'exécution ordonnant au requérant de quitter le territoire ;

g) Que la demande ayant été faite alors que les autorités savaient pertinemment que le demandeur vit maritalement avec sa compagne jouissant d'un séjour illimité et leurs enfants, tant ses droits que ceux des siens doivent se voir reconnus et protégés notamment par les articles 8 CEDH; et 3 CIDE ;

Qu'il est incompréhensible que sachant la demande de séjour en cours n'avait reçu aucune réponse ; qu'aucune décision n'avait pas été prise pour préciser notamment les droits de recours contre une telle décision ; l'OQT donné aux motifs qu'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 de la loi du 15/12/1980 ; qu'il n'est pas en possession d'un passeport revêtu d'un visa et que son partenaire ne peut point l'entretenir aux motifs qu'elle ne dispose pas de moyens suffisants ; ne peuvent supprimer ses prérogatives en tant que père d'européens encore mineurs et membre de famille européenne; Que partant comme expliqué plus haut, la date du départ de toutes ses prétentions

ou réclamations sur le territoire Belge sont justifiées dès le jour où il a fait des déclarations en rapport avec son statut d'époux et papa de européens en l'occurrence octobre 2016 et que partant les débuts de preuves lui délivrés par les autorités belges depuis son arrivée sur le territoire, doivent servir de support quant au complément de son identification, son entrée irrégulière et la base de son séjour légal en Belgique ;

Que dès lors cette décision n'est pas motivée ou alors l'est insuffisamment ou alors ne l'est que de manière inadéquate et que de par ces irrégularités elle devrait être corrigée;

h) Quant au défaut de proportionnalité des mesures prises et ingérence dans la vie privée d'un couple;

Que la décision ignore les principes de motivation formelle en ce que le Délégué du Secrétaire d'Etat fait preuve de manque de proportionnalité entre la mesure prise et la situation réelle d'aujourd'hui du demandeur dont le fait de vivre avec les siens ayant légalement un droit de séjourner en Belgique, qui doit être inconditionnellement assuré et protégé ;

Que cette décision risque de priver le demandeur, son épouse et ses enfants de la jouissance de leurs droits alors qu'ils un droit inaliénable de vivre ensemble ne fut ce qu'à partir de la déclaration lors de sa demande d'asile telle que figurant ci-dessus ;

Que s'il est légal pour le Ministre de prendre des mesures d'OQT lorsque la procédure d'asile est terminée, il est contestable de prendre des mesures disproportionnées et pouvant porter gravement préjudice aux justiciables;

Qu'une telle décision puisse être prise à l'encontre d'une personne ne faisant aucun effort d'intégration cela pourrait se justifier ; que tel n'étant pas le cas, aucun élément ne justifie cette mesure extrême de la part du Secrétaire d'Etat ;

Que raisonnablement; les droits d'un membre de famille d'européen dont les liens de filiation ne présentent aucun doute , doivent être protégés et assurés en tant que droits acquis dès le jour où l'autorité en est informée de même que les différentes règles en matière de droit de l'homme et particulièrement l'article 17 du CEDH ordonnent à tout un chacun de les assurer ;

Que l'intéressé ne constituant pas un danger pour la sécurité et l'ordre public, il est contestable qu'il soit forcé de quitter le pays au moment où il est plutôt en droit d'en attendre l'octroi de statut identique à celui des siens compte tenu des délais qu'il vient de passer avec eux en Belgique , el l'occurrence , plus d'une année de vie commune;

Que le Secrétaire d'ETAT n'aurait pas raisonnablement pris des mesures aussi extrêmes que l'éloignement contre une personne dont la Charte internationale des droits de l'homme à l'instar de la CEDH ordonne plutôt une protection;

Que d'après la jurisprudence, une décision d'éloignement constitue nécessairement une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée et familiale ; que cette ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et la préventions des infractions pénales ; que ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit proportionnée au but légitime recherché ;qu'il incombe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a le soucis de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée. Cons Etat (1ème Ch prés), 23 févr 2001 no 93509. Que partant il y a un manque évident de proportionnalité entre le contenu de cette décision et les obligations internationales en matière de protection des droits de l'homme auxquelles la Belgique est partie dès le moment où le requérant ne constitue aucunement un danger ni pour la sécurité publique ni pour que ce soit ; »

2.2. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10, 11, 149 en 191 van de Grondwet, van de artikelen 9bis, 10 §1, 1° en 4°, 40 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van een manifeste beoordelingsfout, van de artikelen 3 en 8 EVRM en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Hij betoogt dat er geen rekening gehouden werd met zijn gezins- en familielevens. Hij verwijst hierbij naar zijn echtgenote en zijn dochter, van Nederlandse nationaliteit. Er zou geen rekening gehouden zijn met het hoger belang van het kind. Hij stelt dat zijn aanvraag gezinshereniging noch ontvankelijk noch onontvankelijk werd verklaard, noch hem ter kennis gebracht, waardoor hij hiertegen geen beroep heeft kunnen instellen. De afstammingsbanden tussen verzoeker en zijn dochter zouden voldoende bewezen zijn en indien het bestuur hieraan zou twijfelen diende zij een DNA-onderzoek te laten uitvoeren. De aanvraag gezinshereniging zou reeds meer dan 6 maanden geleden zijn ingediend. Hij vervolgt dat het gelijkheidsbeginsel geschonden werd. Hij stelt als asielzoeker alle nodige documenten aangaande zijn origine en identiteit te hebben overgemaakt waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat hij op het grondgebied zou verblijven zonder in het bezit te zijn van de nodige documenten.

2.3. Verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten aangezien hij op het grondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en hij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan.

Waar hij verwijst naar de documenten die hij tijdens zijn asielprocedure heeft voorgelegd, dient te worden opgemerkt dat die procedure definitief werd afgesloten bij arrest nr. 192 121 van 19 september 2017 van de Raad waarbij de weigeringsbeslissing van de CGVS bevestigd werd en waarna hem een bevel gegeven werd om het grondgebied ten laatste op 21 oktober 2017 te verlaten. Sedertdien verblijft verzoeker illegaal op het grondgebied en kan hij zich derhalve niet meer beroepen op zijn status van asielaanvrager.

Waar hij thans verwijst naar zijn aanvraag gezinshereniging, dient te worden opgemerkt dat die aanvraag tot gezinshereniging niet kon worden ingediend daar er documenten in het dossier ontbraken en er verwezen werd naar het verkeerde artikel. Dit werd aan verzoeker en zijn echtgenote uitgelegd aan het loket van de gemeente Denderleeuw waarop zij stelden dat ze hun advocaat zouden contacteren voor verdere stappen, maar meldten zich nooit opnieuw aan bij gemeente. Het komt aan verzoeker toe zich te bekwamen in de procedure die hij inleidt. Daarnaast dient men vast te stellen dat de aanvraag werd ingediend door verzoekers raadsman die geacht is de procedure gezinshereniging te kennen en de daartoe benodigde stukken toe te voegen, quod non.

Waar hij een schending van het gezins- en familielevens inroept blijkt uit de bestreden beslissing dat hier rekening mee werd gehouden. De bestreden beslissing luidt hieromtrent als volgt:

“Betrokkene woont samen met een Nederlandse vrouw M. N. W. (...) (OV (...)) en haar twee minderjarige kinderen M. C. (...) (°21/03/2013) en M. P. (...) (°21/06/2017). In zijn asielaanvraag verklaart betrokkene de vader te zijn van het oudste kind. Hij heeft echter geen van de kinderen officieel erkend. Betrokkene kwam pas op 30/10/2016 naar België, op het moment dat C. (...) al 3 jaar en 7 maanden oud was. Hij maakte voordien geen deel uit van de familiale cel en nam zijn verantwoordelijkheid als ouder niet op. Betrokkene stuurde via zijn advocaat een aanvraag tot gezinshereniging met zijn Nederlandse vrouw door naar de gemeente. De aanvraag was echter niet volledig, er ontbraken fundamentele stukken in het dossier, aangezien deze aanvraag niet behandeld kan worden kunnen wij hier geen rekening mee houden. Bovendien, de partner van betrokkene zou betrokkene onderhouden, maar zij krijgt enkel een werkloosheidsuitkering. Het is zeer waarschijnlijk dat het verblijf van betrokkene bij mevrouw M. (...) en haar kinderen financieel een zware belasting vormt. Het staat de partner van betrokken vrij om hem achterna te reizen naar Congo om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene kan bovendien in Congo bij de Belgische diplomatieke post de nodige procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, maar kan steeds de opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. Gedurende de periode van scheiding kan betrokkene contact houden met zijn partner en haar kinderen via moderne communicatiemiddelen zoals Skype bijvoorbeeld. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM hoeft bij verwijdering dus geen sprake te zijn.”

Uit voormeld motief blijkt dat de verwerende partij tevens rekening heeft gehouden met de rechten van de kinderen. Dit motief wordt door verzoekers betoog niet weerlegd. Hij blijft in gebreke aan te tonen dat hij wettelijk met zijn echtgenote zou samenleven, evenmin toont hij aan dat hij “zijn dochter”, bij haar verwekt, thans erkend zou hebben. Waar hij stelt dat bij twijfel omtrent de erkenning het bestuur een DNA-test dient op te leggen, merkt de Raad op dat de bewijslast bij verzoeker ligt, zodat dit betoog de nalatigheid de kinderen te erkennen niet wegneemt.

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moet verzoeker aantonen dat er sprake is van een dermate hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. Het begrip ‘gezinsleven’ in artikel 8 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd.

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, 17 oktober 1986, Rees v. United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van voortgezet verblijf, dan is er een inmenging en dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt aangezien hij illegaal in het land verblijft. Hij toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen en verder te zetten in zijn land van herkomst of elders.

Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, § 23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43).

Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). De staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker geeft slechts op algemene wijze te kennen dat hij met zijn echtgenote en dochter samenwoont. Dergelijke beschouwingen laten niet toe te besluiten dat er een schending van artikel 8 EVRM zou bestaan. Dergelijke elementen verschaffen immers op zich geen recht op verblijf.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker verwijst naar zijn vrijheidsberoving, dient te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is zich daarover uit te spreken.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat de Raad van State gesteld heeft dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS 31 oktober 2001, nr. 100.509).

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat er een wanverhouding zou bestaan tussen zijn belangen en de bestreden beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven kent die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Een beoordelingsfout blijkt evenmin.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC